

přijat i pro dobu účinnosti čl. 8 odst. 1 zák. org. 125/27. Na těchto právních názorech nss setrval. Bylo by proto řečenou námitku, založenou na opačném názoru právním, uznati neodůvodněnou a stížnost v tomto směru zamítnouti pro bezdůvodnost.

Pokud pak stížnost obrací se proti onomu obsahu napadeného rozhodnutí, jenž, jak právě dovozeno, nemá povahu judikátního výroku a není tedy rozhodnutím nebo opatřením ve smyslu § 2 odst. 1 zák. o ss, bylo ji odmítnouti pro nepřipustnost.

Než zem. úřad připojil ke svému rozhodnutí nesprávné poučení o opravném prostředku. Tím byl st-l uveden v omyl a podav nepřipustné další odvolání k žal. min. zmeškal lhůtu ke stížnosti k nss. Žal. úřad pak zrušil sice správně rozhodnutí zem. úřadu pro nesprávné poučení, opomenul však zároveň naříditi témuž úřadu, aby vydal rozhodnutí nově s poučením správným, takže st-l byl i v tomto stadiu připraven o možnost, obrátiti se k nss se stížností proti meritálnímu výroku zem. úřadu o odkladném účinku soudní stížnosti, o čemž nař. rozhodnutí neobsahuje — jak bylo vylíčeno — judikátního výroku. Ježto pak § 71 odst. 2 nař. 8/28 výslovně stanoví, že nesprávné a neúplné poučení o opravném prostředku nemůže býti straně na újmu, sluší v tom, že žal. úřad opominul naříditi novou intimaci rozhodnutí zem. úřadu se správným poučením o opravném prostředku (§§ 68 odst. 2 a 71 odst. 1 cit. nař.) spatřovati podstatnou vadu řízení.

Č. 10954.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. Rozhodčí komise podle zák. o záv. výbo-rech není příslušna vysloviti, že zaměstnavatel je povinen propuštěného zaměstnance přijmouti znovu do práce a nahraditi mu ušlý zisk. — II. Rozhodčí komise je příslušna vysloviti, že propuštěný zaměstnanec nesměl býti z práce propuštěn bez souhlasu rozhodčí komise. — III. Do-sud nezvolený kandidát členství v záv. výboru nepožívá ochrany § 22 odst. 2 zák. o záv. výborech.

(Nález ze dne 20. prosince 1933 č. 21.313.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 3262/24, 3263/24, 3427/24, 4128/24, 5064/25, 5547/26, 5908/26, 7531/28, 7627/28 a j.

V ě c: Josef M. v U. proti rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech v Říčanech o propuštění zaměstnance.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Volební výbor pro volbu záv. výboru ve st-lově závodě stěžoval si u rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech v Říčanech, že dnešní st-l Josef M. propustil dne 1. srpna 1930 na hodinu z práce dělníka Aloise B., ačkoliv jmenovaný kandidoval do záv. výboru a byl již uveden na kandidátní listině, vyvěšené dne 23. července 1930. Žádal pak volební výbor, aby rozhodčí komise uznala, že st-l má povinnost přijmouti Aloise B. znovu do práce a nahraditi mu ušlý zisk. Nálezem z 11. listopadu 1930 rozhodčí komise stížnosti této vyhověla a uznala

st-le povinným přijmouti Aloise B. znovu do práce za dřívějších pracovních podmínek a nahraditi mu ušlý výdělek v částce 570.20 Kč. V důvodech rozhodovacích je uvedeno, že rozhodčí komise došla k přesvědčení, že Alois B., který kandidoval do záv. výboru a byl uveden na kandidátní listině již vyvěšené, byl vlastně v době výpovědi již členem záv. výboru, a to tím spíše, když se žádné strany proti jeho osobě nebylo vysloveno námitek. Následkem toho bylo k jeho propuštění zapotřebí souhlasu rozhodčí komise, který udělen nebyl.

Zkoumaje nař. nález rozhodčí komise, musil se nss zabývati především otázkou, zdali žal. komise byla příslušna nař. nález vydati.

Nálezem tímto se 1. vyhovuje stížnosti volebního výboru proti propuštění Aloise B. z práce bez souhlasu rozhodčí komise, čímž je vysloveno, že jmenovaný bez souhlasu rozhodčí komise z práce propuštěn býti nesměl, 2. st-l uznává povinným, aby jmenovaného zaměstnance znovu do práce přijal a jemu ušlý zisk nahradil.

Druhý z obou výroků rozhodčí komise jeví se jako výrok o nárocích práva soukromého, k němuž rozhodčí komise, jak nss konstantně judikuje, nebyla kompetentní, neboť nejde tu o případ § 3 lit. g) zák. o záv. výborech, kde rozhodčí komisi výjimečně podle výslovného předpisu zákonného přísluší rozhodovati i o nárocích práva soukromého (srv. judikaturu, citovanou pod č. 6672 II. knihy adm. judikátů nss-u). Z důvodu toho bylo nutno zrušiti tento výrok pro nezákonnost.

Pokud jde o první z obou výroků, byla ovšem rozhodčí komise příslušna vysloviti, zda Aloisu B. v době propuštění příslušel nárok na ochranu proti propuštění podle § 22 odst. 2 zák. o záv. výborech, a zda tento nárok jeho byl zaměstnavatelem porušen.

In merito je na sporu otázka, měl-li Alois B. v době svého propuštění nárok na ochranu proti propuštění z práce podle § 22 zák. o záv. výborech z důvodu, že kandidoval do záv. výboru a byl uveden na kandidátní listině již vyvěšené, aniž proti jeho osobě byly vzneseny námitky. Žal. úřad zodpověděl tuto otázku kladně, ježto podle jeho právního náhledu jmenovaný již tím, že kandidoval do záv. výboru a byl uveden na kandidátní listině již vyvěšené, aniž proti jeho osobě byly vzneseny námitky, byl vlastně již v době výpovědi členem záv. výboru.

Náhled ten je však mylný. Ochrana, kterou poskytuje § 22 odst. 2 zák. o záv. výborech proti propuštění z práce, vztahuje se jen na členy a náhradníky závodního výboru. Členem nebo náhradníkem záv. výboru může se zaměstnanec, nejde-li o případ odpadnutí volby podle § 12 odst. 4 voleb. řádu, státi jedině volbou, nikoli však již tím, že na člena záv. výboru kandiduje, a že dotčená kandidátní listina byla podle § 12 voleb. řádu vyložena nebo vyvěšena. Poněvadž v daném případě podle vyjádření zástupce volebního výboru před rozhodčí komisí podaného konala se volba teprve asi dva neb tři dny po té, co B. na hodinu z práce byl propuštěn, nemohl jmenovaný v době propuštění býti členem záv. výboru a neměl tudíž nároku na ochranu § 22 zák. o záv. výboru (srv. Boh. A 1617/22). Nař. rozhodnutí, jež ochranu tu mu přiznává, je tedy nezákonné.